

Sygnatura akt VII W 2323/15 Dnia 20 kwietnia 2016r.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział VII Karny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Monika Cieszkowska

Protokolant - Anna Sobańska

przy udziale oskarżyciela A. P.

po rozpoznaniu dnia 20 kwietnia 2016r.

sprawy z oskarżenia Straży Miejskiej w S.

przeciwko I. M. (1)

c. Z., Z.

urodzonej w dniu (...) w S.

obwinionej o to, że:

od dnia 19 listopada 2014 roku do dnia 25 listopada 2014 roku będąc właścicielem samochodu marki V. o numerach rejestracyjnych (...) nie dopełniła ustawowego obowiązku wskazania na żądanie uprawnionemu organowi - Straży Miejskiej w S., komu powierzyła do kierowania lub użytkowania pojazd dnia 7 listopada 2014 roku około godziny 13:15,

to jest o czyn z art. 96 § 3 kw

I. uznaje I. M. (1) za winną popełnienia zarzuconego jej czynu i za wykroczenie to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza obwinionej karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych;

II. na podstawie art. 627 kpk w związku z art. 119 kpw, art. 118 § 1 kpw oraz art.3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 130 (sto trzydzieści) złotych, na którą składają się:

- zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 (stu) złotych,
- opłata w kwocie 30 (trzydziestu) złotych.

Sygn. akt VII W 2323/15

UZASADNIENIE

I. M. (1) jest właścicielem samochodu marki V. o nr rej. (...).

W dniu 7 listopada 2014 r. o godzinie 13.15 w S. na ul. 26. Kwietnia mężczyzna kierujący pojazdem V. o nr rej. (...) nie zastosował się do obowiązującego na obszarze zabudowanym ograniczenia prędkości do 50 km/h, w wyniku czego

jadąc z prędkością 71 km/h przekroczył dozwoloną prędkość o 21 km/h. Wykroczenie to zostało zarejestrowane przez urządzenie do pomiaru prędkości pojazdów M. 6F o nr fabrycznym 01-08-2804.

W związku z powyższym Straż Miejska w S. wezwała I. M. (1) do wskazania w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, komu powierzyła do kierowania lub użytkowania pojazd o nr rej. (...) w dniu 7 listopada 2014 r. o godzinie 13.15. Przedmiotowe pismo doręczono I. M. (1) wraz z załącznikami w postaci wzorów oświadczeń oraz kopią raportu z zarejestrowanego przekroczenia prędkości ze zdjęciem, korespondencję oznaczono symbolem Z. Przesyłkę tą I. M. (1) odebrała osobiście w dniu 18 listopada 2014r. W zakreślonym terminie I. M. (1) nie przesłała do Straży Miejskiej żadnej informacji. Następnie skierowano do niej wezwanie do stawienia się w charakterze osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia wniosku o ukaranie, z przedstawionym zarzutem co do czynu z art. 96§3 kw, które I. M. (1) odebrała w dniu 12 marca 2015r. Na to pismo I. M. (1) także nie zareagowała.

Dowód: - notatka urzędowa – k. 3 w związku z k. 50;

- raport wraz z dokumentacją fotograficzną – k. 4 w związku z k. 50;
- kopia świadectwa legalizacji ponownej – k. 4 odwrot w związku z k. 50;
- częściowo wyjaśnienia obwinionej I. M. – k. 49
- zwrotne potwierdzenie odbioru k. 8, 12 w związku z k. 50
- kopia korespondencji z informacją o zawartości przesyłki k. 9-11 w związku z k. 50

W chwili popełnienia zarzucanego czynu I. M. (1) była w pełni poczytalna.

Dowód : - opinia sądowo-psychiatryczna wraz z dokumentacją lekarską k. 35-39

I. M. (1) ma 44 lata. Jest panną, na jej utrzymaniu pozostaje jedno dziecko. Obwiniona jest z zawodu magistrem inżynierem rybactwa morskiego i technologii, zarejestrowana jest w PUP jako bezrobotna z prawem do zasiłku.

Obwiniona nie była uprzednio karana za przestępstwa, była karana za wykroczenia.

Dowód: - wyjaśnienia obwinionej I. M. – k. 24, k. 49 ;

Obwiniona I. M. (1) w toku postępowania sądowego wskazała, że nie pamięta kto był użytkownikiem jej pojazdem w chwili zarejestrowania wykroczenia przez fotoradar. Wyjaśniła, że samochód o nr rej. (...) należy do niej, użyczała go rodzinie i znajomym. Obwiniona wyjaśniła, że nie pamięta jak duży krąg znajomych korzystał z tego samochodu w listopadzie 2014r., nie pamiętała, jakiej treści otrzymała pismo ze Straży Miejskiej w S. . Po okazaniu zwrotnych potwierdzeń odbioru podpisanych przez obwinioną, I. M. (1) oświadczyła, że zaniedbała sprawę.

Sąd ocenił wyjaśnienia obwinionej jako wiarygodne tylko w niewielkim zakresie, odnoszącym się do okoliczności bezspornych, znajdujących potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Za wiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia obwinionej w tej części, w jakiej potwierdziła ona, iż pojazd V. o nr rej. (...) jest jej własnością. Sąd przypisał ponadto walor wiarygodności wyjaśnieniom I. M. (1) w takim zakresie, w jakim utrzymywała ona, iż samochód ten udostępniła znajomym. Jako odpowiadające prawdzie Sąd ocenił również twierdzenia I. M. (1) co do okoliczności dotyczących jej sytuacji osobistej i majątkowej, gdyż w toku postępowania nie ujawniły się okoliczności, które uzasadniałyby odmienną ocenę tych wyjaśnień.

W pozostałym zakresie Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom obwinionej. Linia obrony I. M. (1) koncentrowała się wokół twierdzenia, że nie pamięta, komu udostępniła swój pojazd do używania w dniu, w którym zarejestrowano wykroczenie. Forsowane stanowisko jest całkowicie nieprzekonujące. W ocenie Sądu I. M. (1) w dacie skierowania żądania Straży Miejskiej miała możliwość odtworzenia, komu udostępniła wówczas swój pojazd. Należy mieć bowiem na uwadze fakt, że przekroczenie dozwolonej prędkości przez kierującego ww. pojazdem zarejestrowane zostało wraz

z jego wyraźnym wizerunkiem. Podkreślić należy, że pismo Straży Miejskiej w S., wzywające obwinioną do wskazania, komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania, odebrała ona 18 listopada 2014 r., a więc po upływie zaledwie 11 dni od zdarzenia. Jeżeli więc udostępniła w dacie 7 listopada 2014r. komukolwiek swój pojazd, było to użyczenie na tyle niedawne, że powinno zapisać się w pamięci obwinionej, a dodatkowo miała ona możliwość odtworzenia tej sytuacji, choćby z pomocą innych osób. Zasady doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania przekonują, iż zapamiętuje się osobę, której powierza się do kierowania swój pojazd, będący wszak przedmiotem wartościowym, który nie jest użyczany osobom przypadkowym. Jeżeli obwiniona istotnie nie rozpoznała osoby kierującego, to w żaden sposób nie zmieniało jej obowiązku udzielenia odpowiedzi na żądanie Straży Miejskiej, komu powierzyła pojazd, nawet jeśli była to osoba inna, niż kierujący uwidoczony na zdjęciu w raporcie. Obwiniona nie wskazywała, by z jej pojazdu w tym czasie mógł korzystać nieograniczony krąg osób, uniemożliwiający jej ustalenie, kto był we wskazanej dacie w posiadaniu pojazdu. Nawet przy przyjęciu, iż w zbliżonym okresie kilka osób mogło dysponować pojazdem obwinionej, nadal pozostawał aktualny obowiązek wskazania uprawnionemu organowi listy tych osób, jeśli obwiniona nie pamiętałaby, kto konkretnie w danej dacie miał pojazd w użyczeniu.

W świetle powyższego twierdzenia obwinionej na okoliczność deklarowanej niepamięci co do tożsamości osoby, która użytkowała jej pojazd w dniu 7 listopada 2014 r. w S. są całkowicie niewiarygodne. Na podkreślenie zasługuje fakt, iż w toku postępowania prowadzonego przez Straż Miejską w S. obwiniona przejawiała całkowitą bierność, nie reagując z żaden sposób także na wezwanie z przedstawionym zarzutem, nie podjęła próby wyjaśnienia sprawy, co wskazuje w ocenie Sądu na lekceważące działanie obwinionej i zmierzanie do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Sąd nie przychyła się do stanowiska obwinionej wyrażonego w ostatnim słowie, jakoby zachodziły podstawy do umorzenia postępowania, gdyż Straż Miejska nie miała prawa być oskarżycielem publicznym.

Odnosząc się do braku skargi uprawnionego oskarżyciela należy wskazać, iż kwestia kompetencji strażników gminnych (miejskich) do stosowania stacjonarnych i przenośnych urządzeń rejestrujących w oparciu o kompleksową wykładnię przepisów statuujących i dookreślających uprawnienia organów kontroli ruchu drogowego, a także przepisów odnoszących się do urządzeń rejestrujących oraz zasad ich instalacji w pasie drogowym nie budziła żadnych wątpliwości co do czynności podejmowanych do dnia 31 grudnia 2015r. Stosownie do treści art. 129b ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym kontrola ruchu drogowego w gminach lub miastach, które utworzyły straż gminną (miejską) może być wykonywana przez strażników gminnych (miejskich). Przed zmianą ustawy Prawo o ruchu drogowym ustawą z dnia 24 lipca 2015r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz ustawy o strażach gminnych, zgodnie z treścią ust. 2 pkt 1b cytowanego powyżej przepisu strażnicy gminni (miejscy) byli uprawnieni do wykonywania kontroli ruchu drogowego wobec kierującego pojazdem naruszającego przepisy ruchu drogowego, w przypadku ujawnienia i zarejestrowania czynu przy użyciu urządzenia rejestrującego. W ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w powyższym zakresie, strażnicy gminni (miejscy) byli upoważnieni m.in. do: używania urządzeń rejestrujących, z tym że w przypadku używania urządzenia zainstalowanego w pojeździe w czasie pracy urządzenia pojazd nie mógł znajdować się w ruchu (art. 129b ust. 3 pkt 3 powołanej ustawy przed zmianą). Definicję legalną pojęcia „urządzenia rejestrującego” statuuje art. 2 pkt 59 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym jest to stacjonarne, przenośne albo zainstalowane w pojeździe albo na statku powietrznym urządzenie ujawniające i zapisujące za pomocą technik utrwalania obrazów naruszenia przepisów ruchu drogowego przez kierujących pojazdami. W świetle powyższego nie ulegało wątpliwości, że do zakresu urządzeń rejestrujących wchodziły trzy typy: urządzenia stacjonarne, urządzenia przenośne oraz zainstalowane w pojeździe albo na statku powietrznym. Zważywszy natomiast na fakt, że ustawodawca jest racjonalny i w art. 129 b ust. 1, 2 i 3 posługiwał się sformułowaniem „urządzenie rejestrujące”, bez wskazania konkretnego jego typu, przyjmowano, iż zakresem zastosowania norm wyinterpretowanych z ww. przepisów objął wszystkie te urządzenia.

Zgodnie z treścią art. 129b ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015r. strażnicy gminni (miejscy) mogli dokonywać na drogach gminnych, powiatowych i wojewódzkich oraz drogach krajowych w obszarze zabudowanym, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych, czynności z zakresu kontroli ruchu drogowego z użyciem przenośnych albo zainstalowanych w pojeździe urządzeń rejestrujących w oznakowanym miejscu i określonym czasie. Nie był to jedyny przepis konstytuujący warunki, w ramach których strażnicy gminni

mogli dokonywać czynności z zakresu kontroli ruchu drogowego, zarówno w kontekście wcześniejszych ustępów tego artykułu, jak i wobec treści art. 129 g ustawy Prawo o ruchu drogowym przed zmianą jego treści.

Analiza przepisów kreujących formalne podstawy do występowania przez straż gminną z wnioskiem o ukaranie przekonuje, że w przypadku ujawnienia (w zakresie swego działania) czynu polegającego na naruszeniu przez kierującego pojazdem przepisów ruchu drogowego, straż gminna miała uprawnienia do prowadzenia postępowania wyjaśniającego, w ramach którego mogła żądać udzielenia informacji w trybie art. 78 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym, a razie jej braku kierować wnioski o ukaranie o czyny z art. 96§3 kw, jako ujawnione w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających w zakresie działania wskazanego organu, co ma swoją podstawę w treści art. 17 §3 kpsw.

Art. 17 ust. 3 kpsw wprost przyznaje strażom gminnym uprawnienia oskarżyciela publicznego, zaś art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych statuuje uprawnienie strażników gminnych do kierowania wniosków o ukaranie do sądu. Oznacza to, że w dacie skierowania wniosku o ukaranie, czyli w dniu 28 września 2015r. Straż Miejska w S. posiadała uprawnienia oskarżyciela publicznego. Uprawnień tych nie utraciła mimo zmian dokonanych ustawą z dnia 24 lipca 2015r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz ustawy o strażach gminnych. Dla ustalenia uprawnień oskarżyciela publicznego ustawodawca wymaga spełnienia łącznego dwóch warunków sprecyzowanych w art. 17§3 in fine Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, czyli ujawnienia w zakresie działania organu wykroczenia i wystąpienia z wnioskiem o ukaranie. Przesłanki te mają być spełnione w dacie kierowania wniosku o ukaranie, co w niniejszej sprawie nastąpiło. Zważywszy, iż oskarżenie publiczne następuje w interesie społecznym, nie może budzić wątpliwości, iż oskarżyciel po wniesieniu wniosku o ukaranie przestaje być dysponentem skargi, decydującym o bycie procesu, a gospodarzem postępowania staje się wyłącznie Sąd, a co za tym idzie - zmiana zakresu uprawnień organu po dacie wniesienia wniosku o ukaranie nie wpływa na zmianę statusu oskarżyciela .

Zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów Sąd uznał za pełnowartościowy dowód w sprawie, albowiem ich autentyczność i prawdziwość zawartych w nich treści nie budzi wątpliwości, a dokumenty te sporządzone zostały przez uprawnione podmioty, nadto są one jasne i pełne. Sąd podziela wywoły opinii biegłego psychiatry , albowiem została ona wydana przez specjalistę dysponującego fachową wiedzą i doświadczeniem zawodowym, odpowiada na pytania postawione przez Sąd w sposób wyczerpujący i logiczny.

Kierując się zaprezentowaną oceną dowodów Sąd uznał, że I. M. (1) w okresie od dnia 19.11.2014 r. do dnia 25.11.2014 r. wbrew obowiązkowi nie udzieliła na żądanie uprawnionego organu Straży Miejskiej w S. informacji, komu powierzyła do kierowania lub użytkowania pojazd V. o nr rej. (...) w dniu 7 listopada 2014 r. Opisanym zachowaniem obwiniona wyczerpała umyślnie w sposób zawiniony ustawowe znamiona wykroczenia stypizowanego w art. 96 § 3 kw.

Zachowanie obwinionej było bezprawne i zawinione, albowiem w realiach niniejszej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność karną czynu lub winę sprawcy.

Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił stopień winy i społecznej szkodliwości czynu obwinionej, który nie jest niski, a także cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Sąd wziął pod uwagę rangę naruszonego przepisu prawa i fakt, że I. M. (1) godziła swoim zachowaniem w szeroko rozumiany porządek i bezpieczeństwo w ruchu drogowym. Brak wskazania przez obwinioną osoby, której powierzyła ona do kierowania lub używania swój pojazd w oznaczonym czasie, wykluczyła możliwość ustalenia sprawcy wykroczenia z art. 92a kw i skutkowało jego bezkarnością. Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił również nagminność wykroczeń tego rodzaju. Za okoliczność łagodzącą Sąd przyjął niekaralność obwinionej za przestępstwa, uwzględnił także jej sytuację osobistą i majątkową, aktualny brak zatrudnienia, konieczność utrzymywania małoletniego dziecka. Mając na uwadze powyższe za adekwatną Sąd uznał karę grzywny w wysokości 200 złotych. Zdaniem Sądu tak ukształtowana kara w pełni osiągnie swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do obwinionej, uwzględnia też potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Kierując się ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, w oparciu o przepisy powołane w punkcie drugim dyspozytywnej części wyroku Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie

130 zł, na które złożyły się zryczałtowane wydatki postępowania oraz opłata. Wobec faktu, iż obwiniona może podjąć prace choćby o charakterze dorywczym Sąd uznał, że zasadnym jest, aby poniosła ona koszty wygenerowane swoim udziałem w przedmiotowej sprawie.